

Apocalipsa - Comentarii Jean Koechlin

Apocalipsa 1:1-11

Apocalipsa este o carte dificila. Si totusi, cate motive avem sa nu neglijam lectura ei! 1. Este „descoperirea lui Isus Hristos“, a scumpului nostru Mantuitor. 2. Aceasta descoperire este facuta de El robilor Sai, printre care este fericit sa se numere si Ioan evanghelistul, exilat in insula Patmos. 3. Ne vorbeste nu despre un viitor vag si indepartat, ci despre lucruri care trebuie sa aiba loc „in curand“. 4. De asemenea, sa nu uitam ca lectura serioasa a unei parti din Scriptura este indeajuns pentru a aduce binecuvantare sufletului nostru (v. 3), pentru ca ea este Cuvantul lui Dumnezeu. Nu ni se cere sa-l intelegem complet, ci sa-l pazim (Luca 11.28). De vreme ce este vorba despre gloriile lui Isus, adorarea izbucneste spontan. „A Aceluia care ne iubeste si ne-a spalat...“ (v. 5). Sa remarcam timpurile verbelor: El ne iubeste (prezent) – dragostea Lui este mereu prezenta si neschimbata. Dar ne-a spalat (trecut) – este o lucrare implinita, incheiata, desavarsita. Sa mai remarcam si ordinea acestor verbe: pentru ca ne iubeste, Hristos ne-a spalat de pacatele noastre. Din contra, trebuia sa fim spalati, pentru a fi facuti de acum „o imparatie si preoti pentru Dumnezeul nostru“ (v. 6; cap. 5.10; 20.6b). Ceea ce a facut din noi depaseste ce a facut pentru noi.

Apocalipsa 1:12-20

Fiul Omului, care aici apare in atributele dreptatii sfinte si neinduplecate, sa fie oare Isus cel umil din evanghelii, Mantuitorul nostru bland si bun? Odinioara Ioan s-a plecat la pieptul Lui cu incredere (Ioan 13.25). Aici cade la picioarele Sale ca mort. Ce contrast! Nu trebuie sa uitam de aceasta latura a gloriei lui Hristos: Total l-a dat toata judecata Fiului (Ioan 5.22); si aceasta judecata trebuie sa se exercite in viitor asupra celor care nu vor fi crezut (cap. 19 si 20). Insa de acum, cat timp Biserica este pe pamant, El ia cunostinta de starea fiecareia dintre adunarile Lui de pe pamant (cele sapte sfesnice de aur care trebuie sa straluceasca in absenta Lui). Da, Domnul poate ierta totul. El a murit si a inviat pentru a ne da iertarea si viata (v. 18). Insa El nu poate trece nimic cu vederea. Ochii Lui sunt ca o flacara de foc; nimic nu-l scapa (cap. 2.18; 19.12). Versetul 19 ne ofera planul general al cartii: 1. lucrurile pe care le-ai vazut – aceasta aparitie solemna a Domnului in glorie (cap. 1.12...); 2. lucrurile care sunt – istoria actuala a Bisericii in responsabilitate (capitolele 2 si 3); 3. lucrurile care vor fi dupa acestea – evenimentele profetice care se vor implini dupa rapirea Bisericii (capitolele 4-22).

Apocalipsa 2:1-11

Aceste scrisori catre cele sapte adunari din Asia descriu, in tot atatea tablouri succesive, istoria crestinatatiei responsabile. Domnul Se prezinta fiecareia dintre aceste biserici, face un inventar exact a ceea ce gaseste ... si a ceea ce nu gaseste, da indemnuri si promite rasplatirea Sa celui care invinge. La Efes, aparent totul mergea cat se poate de bine (v. 2, 3). Domnul insa priveste la inima

(Ieremia 2.2). Din nefericire, nu vede acolo raspunsul la propria Sa dragoste; El a incetat sa mai ocupe acolo primul loc. Ori, daca un rau este «taiat» de la izvorul sau, oamenii situati pe malurile raului la varsare nu vor remarca imediat. Cat timp apa se scurge, malurile raman tot verzi; si, pentru catva timp, se va putea vedea acolo aceeasi animatie... Dragi prieteni, sa ne intrebam ce este nu cu zelul nostru, ci cu afectiunile noastre fata de Hristos. Pentru a frana acest declin, Domnul cel credincios va recurge la un remediu ciudat: incercarea. Lasa frau liber puterii lui Satan. Dupa Efes (binevoitor) urmeaza Smirna, care semnifica „amaraciune“. Aceasta a fost perioada martirilor sub cruzii imparati romani (in secolele 2 si 3), cand, in arene, inaintea fiarelor salbatice, crestinii „Smirnei“ au avut ocazia sa-si arate dragostea pentru Mantuitorul lor printr-o credinciosie pana la moarte.

Apocalipsa 2:12-29

In perioada Smirna, zece mari persecutii colective nu reusesc sa puna capat credintei crestine. Dimpotriva, «sangele martirilor a devenit samanta Bisericii». Atunci Satan da curs unei alte tactici – urmeaza Pergam (v. 13). Ceea ce n-a putut face violenta va face favoarea autoritatilor. Sub domnia imparatului Constantin, in anul 312, adoptarea crestinismului ca religie de stat, eveniment pe care multi l-au considerat ca un mare succes al adevarului, a favorizat delasarea, mondenitatea (alunecarea spre lumesc) si introducerea invataturilor straine (v. 14, 15). In Tiatira insa, biserica care tine pana la sfarsit, raul mai inainteaza un pas. Sunt intunecimile evului mediu, comparat aici cu domnia sinistra a lui Ahab, pe care sotia lui, Izabela l-a impins sa faca rau (1 Imparati 21.25). Biserica incetase sa mai fie straina pe pamant. A vrut sa domneasca. Si cunoastem rolul politic pe care a dorit mereu sa-l joace. Ei bine, dominatia pe care aceasta Biserica din Tiatira a cautat-o cu atata aroganta le este promisa acelora pe care ea i-a asuprit, i-a torturat, i-a ars pe ruguri, ... dar care sunt adevaratii biruitori. Ei vor domni impreuna cu Acela care vine ca Steaua de dimineata.

Apocalipsa 3:1-13

Secolele au trecut. Din mijlocul Tiatirei, Dumnezeu trezeste reforma, o puternica miscare animata de Duhul Lui. Apoi declinul isi face din nou lucrarea. Moartea spirituala invadeaza Biserica din Sardes. „Aminteste-ti, ... pocaieste-te!“ este ea indemnata (v. 3; comp. cu cap. 2.5,16; 3.19). Cine este aici invingatorul? Cel care nu si-a murdarit vesmintele. Cunoastem noi acest fel de victorie pentru a ramane curati? Invingatorul din Sardes va fi imbracat in vesminte albe si, spre deosebire de biserica lui, careia ii mergea „numele ca traieste“, numele sau nu va fi niciodata sters din cartea vietii. Filadelfia (dragoste frateasca) este fiica „Trezirii“ din secolul anterior (secolul 19). Ea este caracterizata de: 1. Putina putere! Domnul insa tine deschisa pentru ea usa evangheliei. 2. Credinta in Cuvantul Lui! El va fi credincios promisiunii „Eu vin curand“. 3. Atasament pentru Numele Lui! Numele Lui cel nou va fi partea ei. Dispretul lumii? El va raspunde la aceasta prin aprobarea Sa publica: „Vor cunoaste ca Eu te-am iubit“ (v. 9). Noi suntem mostenitorii responsabili de marturia Filadelfiei. Fie ca Domnul sa ne ajute sa manifestam trasaturile ei si sa nu pierdem cununa! Pentru ca El va dovedi mai multa bucurie sa dea aceasta recompensa, decat invingatorul sa o primeasca.

Apocalipsa 3:14-22

Un ultim stadiu caracterizeaza crestinatatea. Trasaturile sale pot fi recunoscute astazi: multumirea de sine, lipsa de ardoare, indiferenta, pretentii religioase de a poseda tot, de a cunoaste tot (Deuteronom 8.17; Osea 12.9). „N-am nevoie de nimic“ (v. 17): este ceea ce par a spune si crestinii care neglijeaza rugaciunea. In Laodiceea lipsesc trei lucruri esentiale: aurul – dreptatea adevarata, dupa gandul lui Dumnezeu; vesmintele albe – marturia practica decurgand din cea dinainte; „alifie pentru ochi“ (v. 18) – discernamantul pe care-l da Duhul Sfânt. Nu este insa prea tarziu pentru cel care are urechi de auzit! Domnul da succesiv: un sfat – ca fiecare sa se grabeasca sa cumpere de la El tot ce-i lipseste (comp. cu Matei 25.3); o incurajare – cei iubiti de Hristos sunt mustrati si pedepsiti; un indemn – sa fie cu ravna, sa se pocaiasca; si o promisiune de nepretuit, cea din versetul 20. Pe aceia care Il vor primi in inima lor, Isus, la randul Lui, ii va primi in cer, pe tronul Sau (v. 21). Dragi prieteni, acesta este sfarsitul istoriei Bisericii pe pamant. Oricat de mare ar fi insa caderea, prezenta Domnului inca mai poate fi experimentata. Ea face inima sa arda de o bucurie inexprimabila, cum au incercat-o doi dintre ucenici intr-o seara de neuitat, atunci cand Isus intrase sa ramana cu ei (Luca 24.29).

Apocalipsa 4:1-11

Aici incepe cea de-a treia parte a cartii, anuntata in capitolul 1:19. Bineinteles, toate detaliile viziunii sunt de inteles intr-un sens simbolic. In mod sigur, in cer nu vom vedea niciun tron material; acesta este, simplu, marca guvernarii imperiale. Totusi, interpretarea acestor simboluri nu este nicidecum lasata in seama imaginatiei noastre; ne este data chiar in Biblie, in alte pasaje. Pentru a contempla aceste lucruri care „trebuie sa aiba loc“ curand (dupa ce Biserica va fi rapita), apostolul este invitat sa se suie in cer. Si crestinul trebuie intotdeauna sa priveasca evenimentele de pe pamant dintr-o pozitie cereasca, pentru a le vedea in adevarata lor perspectiva, avandu-L pe Hristos in centru. Potrivit promisiunii facute Filadelfiei, rascumparatii Domnului vor fi feriti de ceasul incercarii. Atunci cand incercarea vine peste lume (cap. 6), pe rascumparati ii vedem deja stransi in glorie. Ei sunt reprezentati prin cei douazeci si patru de batrani care se prosterneaza aruncandu-si cununile inaintea tronului. Ei Il celebreaza pe Dumnezeuul Creator, iar in capitolul 5 il vor adora pe Dumnezeuul Rascumparator.

Apocalipsa 5:1-14

O intrebare tine universul in suspensie: „Cine este vrednic sa deschida cartea si sa-i rupa pecetile?“ (v. 2). Altfel spus, cine va exercita judecata? Numai Unul poate s-o faca: Acela care este fara pacat (comp. cu Ioan 8.7), invingand prin insasi perfectiunea Sa pe Satan si lumea. Hristos este „Leul din semintia lui Iuda“ (v. 5), desemnat deja in Geneza 49.9, dar imediat dupa aceea El este vazut ca un Miel care pare injunghiat. Pentru a triumfa asupra lui Satan si a umple cerul de o multime de fapturi fericite si recunoscatoare, a fost nevoie de crucea lui Isus. Si sacrificiul Sau este amintit inimilor tuturor sfintilor in modul cel mai emotionant. In acest cer, unde totul vorbeste despre putere si despre maretie, amintirea permanenta a umilintei scumpului nostru Mantuitor este cel mai izbitor contrast. Smerenia Lui, blandetea Lui, dependentia Lui, rabdarea Lui ... toate aceste perfectiuni morale pe care le-a manifestat aici Isus nu vor inceta niciodata sa fie vizibile, dandu-ne pentru vesnicie masura dragostei Lui. Atunci, cantarii celei noi intonate de sfintii glorificati ii va raspunde ecoul universal al

tuturor sferelor creatiei.Vrednic este Mielulsa primeasca puterea si bogatiisi intelepciune si tarie si onoare si glorie si binecuvantare!

Apocalipsa 6:1-17

Daca uneori suntem uimiti de severitatea judecatilor lui Dumnezeu, aceasta este pentru ca nu stim sa ne suim prin credinta in cer. Asteptand sa glorificam sfintenia desavarsita a lui Dumnezeu (cap. 4.8), contempland in Mielul injunghiat dragostea divina si, in acelasi timp, dispretul omului razvratit fata de aceasta dragoste, putem intelege cat de dreapta, de meritata si de necesara este judecata. Si putem verifica astfel ca nimic nu este facut la intamplare. Dumnezeu are sub control tot ceea ce se petrece pe pamant. Caile Lui in judecata sunt nu numai descrise anticipat in aceasta carte simbolica (cap. 5.1), ci si desfasurate exact la momentul hotarat, cand Mielul rupe pecetea. Deschiderea primelor patru peceti este insotita de aparitia a tot atatia cavaleri. Ei reprezinta, respectiv, cucerirea teritoriala, razboiul civil, foametea si calamitatile ucigatoare care se vor succeda pe pamant (comp. v. 8 cu Ezechiel 14.21). Dupa ruperea celei de-a cincea peceti apar o multime de martiri, care-L implora pe Dumnezeuul suveran sa le faca dreptate. Iar ruperea celei de-a sasea peceti este ca un raspuns la strigatul lor, sugerand o revolutie cumplita; toate autoritatile sunt rasturnate.Cat de strain suna alaturarea acestor cuvinte: „mania Mielului“ (v. 16; Psalmul 2.12)!

Apocalipsa 7:1-17

Acest capitol apare ca o paranteza intre a sasea si a saptea pecete. Inainte de a merge mai departe in caile judecatii Sale, Dumnezeu ii pune deoparte si ii «stampileaza» pe cei care li apartin. O prima grupa (v. 4-8) este formata din evrei din semintii diferite. Ei alcatuiesc aceasta ramasita credincioasa, ale carei sentimente ne-au fost dezvaluite de Psalmi. Cea de-a doua categorie de persoane este alcatuita dintr-o multime dintre natiuni care vor fi crezut evanghelia imparatiei (v. 9...). Infatisandu-ni-i de acum pe acesti credinciosi, Dumnezeu parca ne-ar spune: «aceste pedepse nu sunt pentru ei; ei vor traversa incercarea sub protectia Mea». In acelasi fel, in noaptea de Pasti, israelitii erau diferentiati si pusi la adpost de lovitura ingerului nimicitor prin sangele Mielului (Exod 12.13). Si tocmai in acest sange isi vor fi spalati si albiti hainele credinciosii veniti din „necazul cel mare“ (v. 14). Mantuirea lor nu va fi asigurata prin alt mijloc decat cel al nostru: sangele pretios al lui Hristos. Apoi, acelasi Miel care ii va fi curatat ii va paste, ii va proteja si ii va adapa din fantanile vietii (Isaia 49.10). Insi Dumnezeu le va sterge lacrimile. Ce promisiuni! Ele vin mai dinainte, ca sa-i mangaie in vederea unui necaz fara precedent!

Apocalipsa 8:1-13

Cea de-a saptea pecete se deschide cu un scurt ragaz. In timp ce unii ingeri se pregatesc sa execute judecatile, un alt Inger (Hristos in Persoana) indeplineste functia de Mijlocitor (v. 3). Prin ceea ce El Insi a suferit, Domnul Isus simpatizeaza cu credinciosii aflati in incercare (Evrei 2.18; 4.15). In aceste vremuri apocaliptice, El va interveni in favoarea credinciosilor din necazul cel mare (cei din cap. 7). La randul lor, toti sfintii, deja stransi in glorie, dupa ce vor fi cunoscut si ei pe pamant oboseala si durerea, vor fi interesati cu atat mai mult de situatia credinciosilor care trec prin aceasta

perioada groaznica. Ei vor fi astfel preoti impreuna cu Hristos, prezentandu-l lui Dumnezeu aceste cadelnite de aur pline cu parfumuri care sunt rugaciunile sfintilor (cap. 5.8b). Devansati prin mijlocire, fiecare din cei sapte ingeri isi duce la gura trambita de temut. Si primul da semnalul judecatii neasteptate asupra puternicilor din vest (copacii) si a prosperitatii universale. Cel de-al doilea corespunde dezlantuirii in imperiul pamantesc a unei mari anarhii. Al treilea si al patrulea provoaca prabusirea si apostazia autoritatilor responsabile, cufundandu-i pe oameni in cel mai adanc intuneric moral.

Apocalipsa 9:1-21

Unii comentatori au dat acestor capitole interpretarile cele mai fanteziste, straduindu-se in special sa faca o corespondenta intre profetii si evenimentele contemporane. Dar sa ne amintim ca toata aceasta a treia parte a profetiei lui Ioan este cu privire la viitor. Ea cuprinde numai intervalul de cativa ani dintre venirea Domnului pentru a-Si lua Biserica si inceputul domniei Lui mileniale. A cincea trambita, sau prima nenorocire, da drumul din adanc unui roi inspaimantator de lacuste, instrumente directe ale lui Satan, care le produc iudeilor necredinciosi o suferinta morala mai rea decat moartea. La a sasea trambita apar cai nemaipomeniti, scuijand foc, fum si pucioasa, semanand moartea pe unde trec. Calaretii lor poarta platose (v. 9, 17), imagine a constiintelor impietrite (1 Timotei 4.2). In acelasi timp, acele si cozile lor, asemanatoare cu cele ale scorpionilor (v. 10) sau cu cele ale serpilor (v. 19), reprezinta invataturile mincinoase si otravitoare, armele perfide de care Satan se va folosi mai mult ca oricand (comp. cu Isaia 9.15). Folosirea trambitelor pentru a anunta aceste judecati le da caracterul de avertismente pentru oameni. Inimile lor sunt insa atat de impietrite, incat chiar si aceste dezastre nemaivazute nu-i vor conduce la pocainta (v. 20, 21).

Apocalipsa 10:1-11:13

Capitolele 10 si 11.1-13 se intercaleaza intre a sasea si a saptea trambita, asa cum capitolul 7 forma o paranteza intre a sasea si a saptea pecete. Din nou Hristos apare sub infatisarea unui „alt inger“, aici de asemenea insotit de semne de har. Norul in care este invaluit si stalpii de foc pe care sta amintesc de grija pe care i-a purtat-o Dumnezeu lui Israel in pustie (Exod 13.21,22). Curcubeul (comp. cu cap. 4.3) vorbeste despre legamantul lui Dumnezeu cu pamantul (Geneza 9.13). Promisiunile Sale sunt in felul acesta amintite indirect. Dar Hristos poseda si atributele autoritatii: fata Lui este asemanatoare cu soarele si El Isi revendica drepturile de a stapani lumea. Intr-o mana El are „o carte mica deschisa“ (v. 2), reprezentand o scurta profetie descoperita deja in Vechiul Testament. Este vorba despre cea de-a doua „jumătate a saptamanii“ necazului celui mare (Daniel 9.27), in timpul careia Dumnezeu mai recunoaste inca templul, altarul si pe „cei care se inchina acolo“. Un detaliu remarcabil, acesti trei ani si jumătate sunt evaluati in luni (42), pentru a vorbi despre asuprire (cap. 11.2), dar de asemenea in zile (1260), pentru a masura marturia ramasitei credincioase. Dumnezeu a socotit fiecare din aceste zile si stie ce reprezinta, ce curaj si ce suferinte implica (Psalmul 56.8).

Apocalipsa 11:4-19

Cei doi martori simbolizeaza marturia suficienta si completa data de ramasita credincioasa in timpul necazului final. Ei se prezinta cu trasaturile lui Ilie si ale lui Moise, care, amandoi, in timpuri intunecate din istoria lui Israel, isi asuma de asemenea o marturie potrivita lui Dumnezeu. La rugaciunea primului, cerul ramane inchis timp de trei ani si jumătate (v. 6; Iacov 5.17; comp. v. 5 cu 2 Imparati 1.10,12). Cel de-al doilea primeste puterea sa transforme apa in sange (viata in moarte: Exod 7.19) si sa loveasca pamantul cu tot felul de plagi. Acesti credinciosi vor fi dati la moarte la Ierusalim prin „fiara romana“ din capitolul 13, mangaiati de gandul ca, in chiar acest loc, inaintea lor, „Domnul lor a fost rastignit“ (Luca 13.33,34). Martiriul lor va fi urmat de o inviere stralucita si publica, spre consternarea prigonitorilor lor. In sfarsit, suna nenorocirea finala. Odata cu ea sunt aduse doua lucruri: imparatia Domnului (v. 15b) si, de asemeni, mania Lui (v. 18; Psalmul 110.5). In capitolul 6.17, oamenii inspaimantati credeau ca a venit mania Mielului. Ea insa a fost stapanita pana in momentul cand Hristos preia guvernarea lumii. Atunci cerul izbucneste in cantari de triumf, sfintii se prosternaza in adorare: Cel care a fost rastignit (v. 8) domneste de acum in veci de veci (Luca 1.33).

Apocalipsa 12:1-17

Aceasta noua diviziune este introdusa prin versetul 19 din capitolul 11. Chivotul legamantului apare acolo in semn de har inaintea judecatilor asupra lui Israel. Acest popor (pus in scena prin imaginea simbolica a femeii insarcinate invaluite in soare), fiind cel care trebuia sa dea nastere lui Mesia, atrage prin aceasta impotrivirea furioasa a lui Satan, marele balaur rosu. Aceasta vrajmasie dintre samanta femeii si „sarpele cel vechi“ (v. 9), anuntata de la cadere, s-a continuat pe tot parcursul Bibliei (Geneza 3.15; Exod 1.22; 2 Imparati 11.1; Matei 2.16...). Zadarnic a incercat diavolul sa-si concentreze eforturile pentru a impiedica implinirea, prin nasterea si inaltarea Domnului Isus, a planurilor lui Dumnezeu. Hristos si sfintii Lui ceresti – copilul inaltat la Dumnezeu – nu mai pot fi atinsi acum. In plus, Satan va fi curand aruncat din cer pe pamant (cititi Luca 10.18 si Romani 16.20), unde furia lui neputincioasa se va dezlantui impotriva ramasitei lui Israel. Aceasta ramasita va fi caracterizata prin aceea ca va pazi poruncile lui Dumnezeu (v. 17b). Care a fost pentru Hristos si care este astazi pentru noi secretul fortei si victoriei asupra celui Rau? Este Cuvantul lui Dumnezeu locuind in inima (Psalmul 17.4; Matei 4.4; 1 Ioan 2.14b).

Apocalipsa 12:18-13:18

Aruncat pe pamant, diavolul profita de timpul scurt pe care-l are. Se foloseste de doua instrumente, doua „fiare“, termen care implica absenta relatiei cu Dumnezeu. Prima dintre acestea (v. 1), corespunde imperiului roman reconstituit. El va reuni trasaturile celor trei imperii precedente: rapiditatea leopardului (Grecia), tenacitatea ursului (Persia) si ferocitatea leului (Babilonul; vezi Daniel 7.4-6). In pustie, Isus refuzase imparatiile lumii. Satan le daruieste imparatului roman, obtinand astfel inchinarea intregului pamant (v. 4; Luca 4.5-8). Cat despre cea de-a doua fiara, ea este o contrafacere a Mielului, insa limbajul o tradeaza. Este Antihristul, care va avea putere religioasa, va face minuni si va sustine prima fiara. Multimile de oameni pe care ii va ademini vor fi marcate precum vitele, cu numele „fiarei romane“. Acesti oameni vor fi numiti: „cei care locuiesc pe pamant“ (v. 8, 14; cap. 3.10; 6.10; 8.13; 11.10), pentru ca toate interesele si aspiratiile lor tin de

pamant. Cat de numeroasa este inca de astazi aceasta categorie de persoane! In contrast cu acestia, versetul 6 vorbeste despre „cei care locuiesc in cer“ (Filipeni 3.19,20). Crestini, sa aratam clar, fara indoiala, unde se afla locuinta noastra (Evrei 11.14).

Apocalipsa 14:1-13

Dupa o paranteza care ne prezinta trinitatea raului – anume balaurul (cap. 12), prima si a doua fiara (cap. 13) – cele sapte viziuni din capitolul 14 se racordeaza la cea de-a saptea trambita care inca nu s-a implinit (cap. 11.15). Dar, inainte de a interveni asupra raului, Dumnezeu recunoaste si pune deoparte o noua ramasita a poporului Sau. Acesti martori au rezistat coruptiei generale. Spre deosebire de masele care poarta pe frunte semnul fiarei (cap. 13.16), pe fruntile lor este scris numele Mielului (v. 1). Purtam noi, fara sa ne rusinam, numele Mantuitorului nostru? Poate vedea fiecare din jurul nostru cui apartinem noi? Acesti credinciosi „urmeaza Mielul oriunde ar merge El“ (v. 4; comp. cu Ioan 1.36,37). Urmandu-L in ocară si in suferinta, ei vor fi, de asemenea, insotitorii Sai in Imparatie. Faptele lor ii urmeaza (de remarcat ca ele nu merg inaintea lor; niciodata faptele cuiva nu-i deschid accesul in cer). Dragi prieteni, privilegiile noastre crestine sunt si mai inalte. Vom dori noi sa fim mai putin credinciosi decat acesti martori ai zilelor din urma?

Apocalipsa 14:14-15:8

Odinioara Domnul ii anuntase pe acuzatorii Lui: „De acum incolo veti vedea pe Fiul Omului sezand la dreapta puterii lui Dumnezeu si venind pe norii cerului“ (cap. 1.7; Matei 26.64 si 24.30). Iata-L aici pe acest Fiu al Omului asezat pe un nor alb! Odinioara incununat cu spini, El poarta o coroana de aur; in loc de trestie, El are in mana o seceră ascutită. Cel pe care oamenii Il judecau a devenit Judecatorul oamenilor. Si, in calitatea aceasta, El porunceste marele seceris al pamantului, urmat de un impunator cules al viei, si unul si altul anuntate de foarte mult timp (de exemplu, Ioel 3.13; Matei 13.30,39). Odata cu capitolul 15 se deschide o noua serie de judecati (cupele). Si de asta data inasa, sfintii care vor avea sa treaca prin ele sunt mai intai vazuti in siguranta (v. 2-4); numai dupa aceea, cei sapte ingeri imputerniciti cu executarea urgiilor ies din Templu si primesc cele sapte cupe pline de mania lui Dumnezeu (comp. cu Ieremia 25.15). Dragi prieteni crestini, aceasta lume, care va fi lovita, este cea pe care Dumnezeu a iubit-o atat de mult, incat a dat pentru ea pe singurul Lui Fiu. Si ingerii nimicitori inca nu si-au primit misiunea cumplita. Misiunea noastra, cat timp asteptam, este cu totul alta: sa proclamam in ea harul divin (2 Corinteni 5.20).

Apocalipsa 16:1-21

Cele sapte cupe varsate asupra pamantului amintesc de urgiile venite peste Egipt: bube, ape transformate in sange, intuneric, broaste, tunete, piatra si foc (vezi Exod 9.23). Inasa, in loc sa-i aduca la pocainta, dezastrele ii fac pe oameni sa blesteme (v. 9, 11, 21). O tripla marturie este inasa adusa Dumnezeului celui drept: de la invingatori (cap. 15.3,4), de la ingerul apelor (v. 5) si prin altarul insusi (v. 7). Primele patru urgii lovesc, respectiv, aceleasi sfere ca si primele patru trambite (cap. 8.7-12). Cea de-a cincea atinge tronul conducatorului roman. A sasea pregateste „lupta din ziua cea mare“. In sfarsit, dupa ultima cupa rasuna vocea puternica venind de pe tron: „S-a ispravit“. Cat de diferita

este ea de strigatul anuntand pentru noi sfarsitul maniei lui Dumnezeu impotriva pacatului, dupa ce Fiul lui Dumnezeu a baut pe cruce cupa pe care noi o meritam: „S-a implinit“ (Ioan 19.30)! Aceste evenimente solemne sunt mai apropiate decat credem. «Fie ca niciodata sa nu privim lumea in alt fel decat ca o scena judecata, fiind constienti de mania inspaimantatoare de care ea nu va putea scapa... Aceasta ne va pazi sa nu fim indiferenti nici fata de raul care este in lume, nici fata de judecata divina care o asteapta.» (W. K.).

Apocalipsa 17:1-18

Ultima cupa contine judecata Babilonului (cap. 16.19), subiect detaliat in capitolele 17 si 18. Este vorba despre Biserica apostata, de marea crestinatate de nume, din care toti adevaratii copii ai lui Dumnezeu vor fi fost luati la venirea Domnului. Necredincioasa lui Hristos, ea s-a stricat prin aliante necurate cu lumea si cu idolii ei. «Stricaciunea celor mai bune este cea mai rea stricaciune.» Aceasta „prostituata“ este asezata pe fiara, puterea ei intemeindu-se pe puterea politica (v. 3). Cu toate ca Isus a declarat: „Imparatia Mea nu este din lumea aceasta“ (Ioan 18.36), ea totusi revendica stapanirea asupra pamantului. Pe deasupra, ea persecuta si omoara pe adevaratii sfinti (v. 6). In fata acestui spectacol, apostolul este cuprins de o adanca uimire. Chiar asa sa ajunga Biserica responsabila? Da, istoria ei de-a lungul secolelor a confirmat cu prisosinta aceasta, asteptand forma finala, care este descrisa aici. Versetele 16 si 17 ne invata insa cum va pieri aceasta „mama a spurcaciunilor“. Va avea soarta pe care ea insasi le-a pricinuit-o „martorilor lui Isus“, expresie in care se poate discerne intreaga tandrete a inimii lui Dumnezeu (v. 6; vezi si cap. 2.13).

Apocalipsa 18:1-13

Aceste viziuni pot fi comparate cu o serie de diapozitive care prezinta aceleasi tablouri sau evenimente din perspective si iluminari diferite. Prabusirea Babilonului este privita aici ca fiind implinita direct de „Domnul Dumnezeu“ (v. 8, 20). Dar, inainte de aceasta, a rasunat o porunca: „Iesiti din mijlocul ei, poporul Meu“ (v. 4; comp. cu profetia lui Ieremia impotriva Babilonului istoric: cap. 51.7,8,37,45...). Aceasta chemare se face auzita chiar astazi: „Iesiti din mijlocul lor si fiti despartiti, spune Domnul...“ (2 Corinteni 6.17). Fiecare copil al lui Dumnezeu este invitat sa se desparta in intregime de lumea religioasa cu principii amestecate, a carei stare finala ne este prezentata aici (comp. cu Numeri 16.26). Unii ne vor acuza de lipsa de dragoste, ca suntem ingusti si sub imboldul unui spirit de superioritate. Esentialul este insa sa ascultam de Domnul. Versetele 12 si 13 intocmesc lunga lista a tot ce se afla in lume, studiate pentru satisfacerea multiplelor poftes ale oamenilor (1 Ioan 2.16,17). Lista se deschide cu ceea ce este cel mai pretuit: aurul, si se incheie cu ceea ce are valoarea cea mai mica in ochii acestei false Biserici, ... dar care are atata pret pentru Dumnezeu: sufletele oamenilor.

Apocalipsa 18:14-24

Plangerile negustorilor (v. 11, 15...) ne amintesc de nemulumirile lui Dimitrie si ale artizanilor din Efes care se temeau sa nu cumva sa piarda „un mare castig“ si „bunastarea“ pe care le-o procura cultul idolului (Fapte 19). In fond, care este diferenta dintre marea „Diana a efesenilor“ si „Babilonul

cel mare“, între idolatria pagana și corupția creștinismului? Nu poate să nu aibă succes religia care-i da omului toate roadele dorite de sufletul său (v. 14), care-i încanta simțirile, adormindu-i conștiința (muzica joacă în această un rol important: v. 22; Daniel 3.7), care-i favorizează comerțul, pretextând tot felul de bucurii. Este îndeajuns să vedem, la sfârșitul anului, în ce mod pagan este celebrată de mulți nașterea Domnului Isus., „În ea s-a găsit sângelul ... sfinților“ (v. 24). Deja în cetatea lui Cain, la începutul Bibliei, se găseau nenumărate lucruri plăcute, ... în timp ce sângelul lui Abel striga... (comp. cu Geneza 4.10,17...). Astăzi, lumea religioasă se bucură, în timp ce adevăratul credincios suferă și se întristează (Ioan 16.20). Măine vor răsună vaietele pe pământ, dar la acestea va răspunde bucuria cerului (v. 20). Să ne ajute Dumnezeu ca, prin credință, să vedem toate lucrurile așa cum le vede El!

Apocalipsa 19:1-16

Sarlatania Babilonului, pretenția lui de a fi Biserica, a fost demascată în public. Acum Domnul o prezintă pe adevărata Lui Mireasă celor invitați la ospatul cereșc. Cerul răsună de laude, pentru că în ea poate fi privită întinderea harului și a gloriei lui Dumnezeu. La bucuria Miresei va răspunde cea a Miresei! Ea și-a pregătit podoabele ce constau în faptele drepte ale sfinților, pe care Dumnezeu le-a dat să le împlinească atunci când se aflau pe pământ. „Cei chemați“ vor fi de asemenea plini de bucurie. Pentru că „cine are mireasă este mire; iar prietenul Miresei, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult de glasul miresei“ (Ioan 3.29)! În așteptarea acestei zile, să nu uităm că am fost „logoditi cu un singur bărbat“, pentru a fi înfățișați lui Hristos „ca o fecioară curată“ (2 Corinteni 11.2). Să păstrăm pentru El toată prosperitatea afecțiunilor noastre. Dacă, pentru Biserica, El este Preaiubitul, pentru lume însă devine Marele Judecător. Sub numele luat cândva pentru a manifesta harul și adevărul, cel de „Cuvântul lui Dumnezeu“, El înaintează pentru a împlini „lucruri teribile“ (Psalmul 45; vezi Isaia 59.18; 63.1-6). Prietene, când și cum vrei tu să-L întâlnești pe Isus? Acum, ca Mântuitor, sau, în curând, ca Judecător?

Apocalipsa 19:17-20:6

Spre deosebire de „ospatul nuntii Mielului“ (v. 9), aici vedem ceea ce în mod ironic este numit „marea cină a lui Dumnezeu“ (v. 17b; Psalmul 2.4,5; Tefania 1.7). Confruntarea finală dintre ostile Fiului lui Dumnezeu și cele ale conducătorului roman se va încheia cu nimicirea totală a acestora din urmă. Fără alta judecată, fiara și profetul mincinos vor fi aruncați de vii în infern (comp. cu Numeri 16.33; Psalmul 55.15). Apoi Dumnezeu Se ocupă de stăpânul lor, Satan. Capitolul 12 ni l-a arătat pe Satan aruncat din cer. Aici un lant și o cheie simbolice îl pun pe marele ucigaș în imposibilitatea de a fi vătămat. În sfârșit, versetul 10 ni-l prezintă, după o mie de ani, alăturându-se celor doi complici ai săi în iazul de foc (Matei 25.41). Înțelegem deci că nu există în Biblie carte de care diavolul să se teamă mai mult decât de Apocalipsa. Pentru a face ca ea să nu fie citită, îi convinge până și pe credincioși de opacitatea ei. Satan fiind legat, nimic nu se mai opune de atunci înainte domniei glorioase a Domnului. Am putut constata că această Împărăție, contrar gândurilor multora, nu va lua ființă prin îmbunătățirea treptată a lumii, ci prin judecată. Dragii copii ai lui Dumnezeu, Hristos dorește să împartă cu noi autoritatea Lui (Daniel 7.18)! Să nu fraternizăm astăzi cu lumea pe care mâine o vom judeca (1 Corinteni 6.2).

Apocalipsa 20:7-15

O mie de ani de binecuvantari nu vor schimba inima omului. Satan dezlegat va reusi sa starneasca o ultima si gigantica revolta a natiunilor, careia Dumnezeu ii va raspunde printr-o judecata scurta si fulgeratoare. Acum suna ceasul solemn in toate: se implineste Evrei 9.27 – dar si Ioan 5.24. Toti mortii vor aparea inaintea marelui Judecator. Intre ei au fost multe diferente in timpul vietii lor pamantesti: unii au fost mari, onorati de semenii lor (Luca 16.19), altii mici sau chiar de la periferia societatii (Luca 23.39). Iata-i insa pe toti stransi, fara vreun plus de distinctie, pentru ca „toti au pacatuit...” (Romani 3.23). Pentru a dovedi aceasta, sunt deschise carti in care fiecare isi regaseste cu groaza toate faptele consemnate una dupa alta (Psalmul 28.4). Si cine-ar putea suferi citirea fie si numai a unei singure pagini din cartea faptelor lui? De asemenea este deschisa si cartea vietii. Numai pentru a constata insa ca numele lor nu se gasesc in ea! Aruncati-i in intunericul de afara – este sentinta Judecatorului suprem (Matei 22.12,13). Acolo ei se vor alatura lui Satan, devenind tovarasii lui in mizerie, pentru un chin fara speranta si fara sfarsit...Credinciosul nu va fi judecat dupa faptele lui, ci dupa lucrarea desavarsita a Domnului Isus.

Apocalipsa 21:1-8

Pagina este intoarsa. Istoria primei creatii a luat sfarsit. Incepe vesnicia gloriei, in care Dumnezeu va fi «inconjurat de faturi binecuvantate, aduse in stare sa-L cunoasca si sa-L inteleaga... in bucuria propriei fericiri, cand timpul nu va mai fi» (J.N.D). Atunci marea (simbol al incurcaturii si al separarii popoarelor) va inceta sa existe. Toti rascumpararii vor fi ajuns in port, adica in cer. Dumnezeu insa nu ne descopera catusi de putin ce vom gasi acolo; ne spune mai degraba, pentru mangaierea noastra, ce nu vom gasi deloc acolo: In aceasta lume noua, moartea va fi desfiintata (1 Corinteni 15.26,54); nu va mai fi noapte, nici blestem (v. 25; cap 22.3,5); nici doliu, nici strigat de durere, toate aceste consecinte ale pacatului vor fi luat sfarsit, pentru ca locuinta lui Dumnezeu va fi pentru totdeauna cu oamenii (v. 4). Si cei care vor fi ramas afara? Partea lor va fi moartea a doua, intuneric, plansetele remuscarilor intr-o eterna departare de fata Dumnezeului sfant. Acolo vor fi necredinciosii, dar de asemenea fricosii: cei care niciodata nu vor fi vrut sa se hotarasca din toata inima pentru Hristos. Si deopotrieva mincinosii si ipocritii. Prietene, ingaduiti-ne pentru ultima oara sa va punem aceasta intrebare: Unde vei fi in eternitate?

Apocalipsa 21:9-27

Dupa ce a intredeschis perdeaua din fata starii vesnice (v. 1-8), Duhul face un pas in urma, revenind la perioada domniei lui Hristos. Ne prezinta o cetate care nu este nicidecum Roma sau Babilonul, ci Ierusalimul sfant, „Mireasa, sotia Mielului“. Toata aceasta descriere este simbolica. Simturile noastre de acum nu pot percepe, nici mintile noastre nu pot concepe cele care apartin noii creatii (1 Corinteni 13.12). De exemplu, cum sa-i explici unui orb din nastere ce sunt culorile? Dumnezeu ia lucrurile cele mai frumoase si mai rare de pe pamant: aurul, pietrele pretioase, pentru a ne face o idee despre ceea ce ne este pregatit in cer. Lumina ei si zidurile de iaspis (v. 11, 18) ne spun despre manifestarea gloriilor lui Hristos in si prin Biserica (cap. 4.3). Aceasta este iluminata de lumina care straluceste in lampa: gloria lui Dumnezeu «concentrata» in Miel (v. 23). La randul ei, cetatea sfanta

raspandeste aceasta lumina divina spre folosul pamantului milenial (v. 24). Este ceea ce sugereaza Ioan 17.22: „Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu ... Eu in ei si Tu in Mine; ca ... lumea sa cunoasca...“. Si cum ar putea intra vreun lucru „intinat“ in locul unde locuieste Domnul? (v. 27; cititi 2 Corinteni 7.1).

Apocalipsa 22:1-9

Versetele 1-5 completeaza viziunea cetatii sfinte in timpul mileniului. Si remarcam cat de mult se aseamana prima pagina a Bibliei cu ultima. Scriptura incepe si se incheie cu un paradis, un rau, un pom al vietii... Sfarsitul insa este mai frumos decat inceputul, „omega“ mai grandios decat „alfa“, paradisul viitor nu este regasirea celui trecut, ci este „paradisul lui Dumnezeu“ (cap. 2.7), in prezenta vesnica a Mielului care a murit pentru noi. Acolo vor avea acces numai pacatosii mantuiti prin har, oameni precum talharul intors la Dumnezeu (Luca 23.43). Si care va fi indeletnicirea acestor locuitori? Ei vor sluji Domnului lor (v. 3; cap. 7.15); vor imparati impreuna cu El (v. 5b; Daniel 7.27). Ceea ce va avea insa cel mai mare pret pentru ei, dincolo de toate aceste imparatii, este ca „vor vedea fata Lui...“ (v. 4; Psalmul 17.15). De obicei un rob „nu stie ce face stapanul sau“ (Ioan 15.15). Isus insa nu le ascunde nimic robilor Sai, deveniti prietenii Sai, cu privire la „cele care trebuie sa aiba loc in curand“ (v. 6). Nu este oare ciudat ca deseori patrundem atat de putin in minunile care ne privesc pe noi? (1 Corinteni 2.9). Si, peste toate, nu este trist ca nu dovedim mai mult interes pentru ceea ce Tatal a pregatit pentru gloria si bucuria Fiului Sau? (Ioan 14.28b).

Apocalipsa 22:10-21

Pentru Daniel si pentru poporul iudeu, profetia era pecetluita, pana la implinirea ei viitoare (Daniel 12.9). Pentru crestin, ea nu mai este ascunsa (v. 10). Toata Biblia ii este data pentru a fi inteleasa si crezuta. Domnul sa ne ajute sa o cercetam mereu mai profund (Ioan 5.39)! Fie ca, la intoarcerea Lui, sa ne gaseasca printre aceia care pazesc Cuvantul Lui si care nu neaga Numele Lui (cap. 3.8)! Acest nume fara seaman, Isus, numele umanitatii Sale, ne este amintit inca o data de El Insusi: „Eu, Isus“, sunt „Steaua stralucitoare de dimineata“, Cel care vine (v. 16). Noi nu asteptam un eveniment, ci pe Cineva pe care-L cunoastem si Il iubim. „Vino!“ Acestei dorinte trezite de Duhul ii raspunde promisiunea Sa: „Eu vin curand“ (v. 12, 17, 20); apoi din nou ecoul afectiunilor Miresei: „Amin! vino, Doamne Isuse“. Am fost convertiti pentru a-L sluji – pentru a-i invita pe cei carora le este sete, pe cei care vor (v. 17)... – si pentru a-L astepta. Domnul insa stie ca, si pentru una si pentru alta, avem nevoie de intreg harul Sau (v. 21). De aceea Duhul lui Dumnezeu incheie aceasta carte a judecatii, si a Cuvantului lui Dumnezeu in intregime, cu aceasta promisiune a harului. Harul este resursa perfecta si suficienta care ne va pazi „pana va veni El“ (1 Corinteni 11.26b).

clickbible.org